

HET TRANENMEER

Misschien denk je dat Alice het geweldig vond om zo ongelooflijk groot te worden toen ze van dat taartje at. Want nu kon ze immers makkelijk de sleutel van de tafel pakken en het piepkleine deurtje openmaken...

Ja, hoor, dat *kon* ze wel doen. Maar het had toch helemaal geen zin om dat deurtje open te maken als ze er niet eens doorheen kon?! Ze was er nog slechter aan toe dan eerst, die arme Alice. Als ze zou gaan liggen, met haar hoofd op de grond, dan kon ze misschien met één oog door het deurtje loeren. Meer dan dat kon ze niet. Geen wonder dat die reusachtige Alice hartverscheurend begon te huilen.

Ze huilde. En huilde. En huilde. Haar tranen stroomden door de zaal en al gauw was de hele ruimte gevuld met een Meer van Tranen.

Misschien had Alice daar nu *nog* zitten huilen, als plots het Witte Konijn niet weer was langsgelopen, op weg naar de Hertogin.

Hij was weer eens voortreffelijk gekleed. Hij hield een paar witgeitenleren handschoenen in de ene hand en een kleine waaier in de andere, en hij mompelde bij zichzelf: 'O jeetje! O jeetje! De Hertogin, de Hertogin! O, wat zal ze woedend zijn als ik haar laat wachten...'

Hij zag Alice niet eens. Dus toen ze voorzichtig zei: 'Goedendag, meneer', leek haar stem voor hem van de zoldering van de zaal te komen, waar haar hoofd namelijk ook zat. Het Konijn schrok zich een hoedje. Hij liet de handschoenen en de waaier vallen en rende ervandoor, zo snel als zijn benen hem konden dragen.

En toen gebeurde er werkelijk *iets buitengewoon vreemds*. Alice pakte de waaier en waaierde zich wat troost toe. En kijk! Ze werd weer kleiner!

In een mum van tijd was ze zo klein als een muis.

Kijk eens naar de tekening – het lijkt wel de zee, vind je niet?

Maar het is het Meer van Tranen,
langzaam maar zeker uit de ogen van Alice gestroomd.

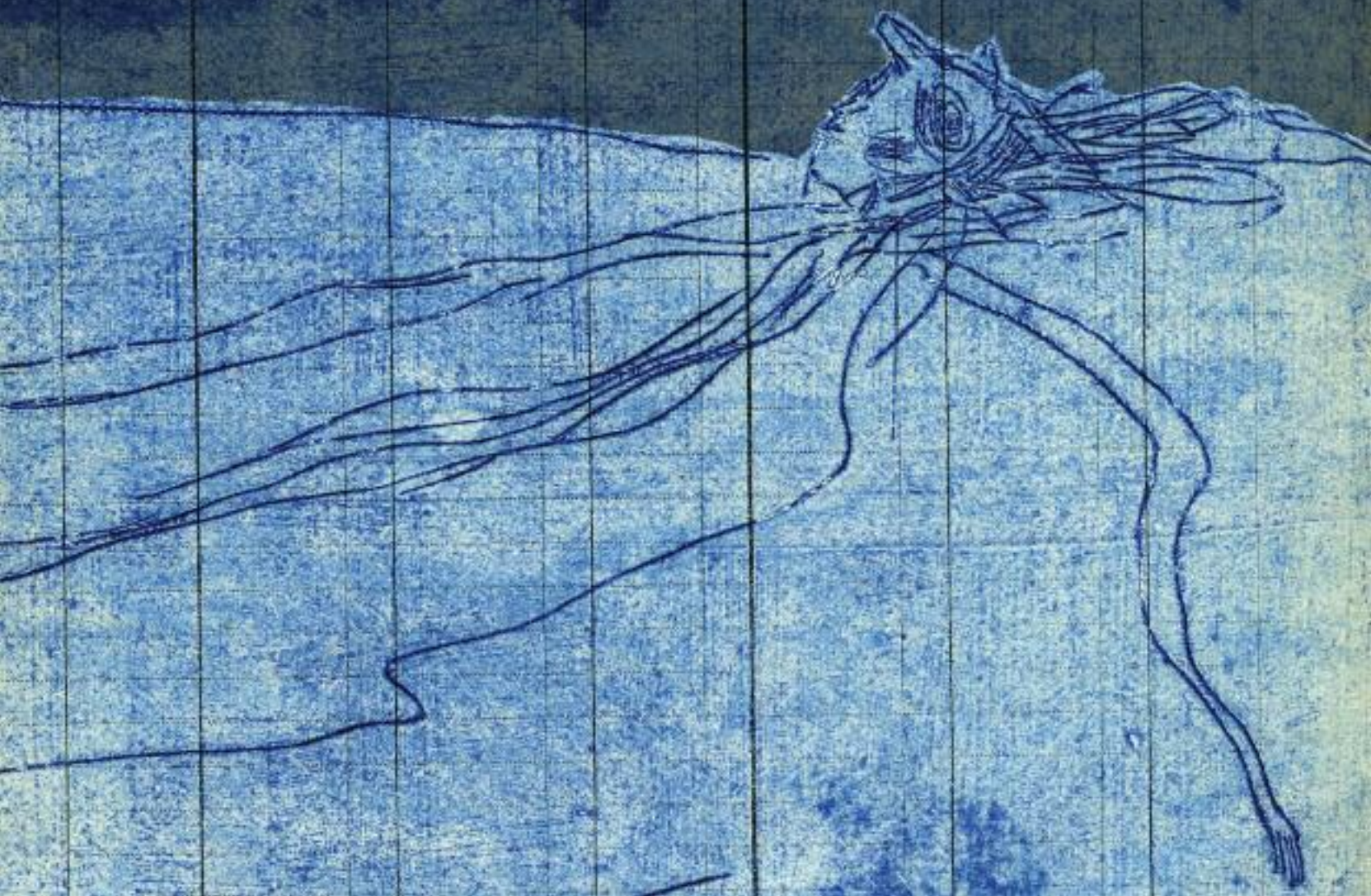
Alice viel erin. En er viel ook een Muis in het Meer. En een Dodo. En een Eend.
En een Papegaai, en een Adelaar, en nog een heleboel andere vreemde wezens.
Samen zwommen ze verder...

Ziet Alice er niet wonderlijk uit, zoals ze daar zwemt? Kun jij haar blauwe kousjes
nog zien, daar diep beneden in het water?

Maar waarom zwemt de Muis ineens zo haastig weg, zo ver als hij maar kan bij
Alice vandaan?

Ik weet het! Alice begon over koetjes en katjes te kletsen en een Muis *haat*
kletspraat over koetjes en katjes.

Hoe zou jij het vinden om zalig te zwemmen in een Meer van Tranen en plots
begon iemand over lesjes en klusjes te kletsen? Zou jij er niet vandoor zwemmen,
zo snel als je kon?

DE KOERS VAN DE KAMERADEN

Alice en de Muis en de Dodo en de Eend en de Papegaai en de Adelaar en
alle andere vreemde wezens kwamen kletsnat uit het Tranenmeer gekropen.
Ze hadden er met z'n allen geen idee van hoe ze weer droog konden worden.
Plots bedacht de Dodo, een verstandige vogel, dat er maar één oplossing
was: ze moesten een Kameradenkoers houden!

Weet je wat dat is?

Nee? *Je weet het niet?* Je bent toch wel een beetje een dommig kind. Let
goed op, dan zal ik je gauw genezen van je dommigheid...

Allereerst heb je een renbaan nodig. Het moet een soort cirkel zijn. Het doet
er niet toe of hij recht of krom is, als hij maar min of meer rond is en zich
ooit ergens weer sluit.

Daarna zet je alle renners op de renbaan. Het doet er niet toe of ze hier of
daar staan, als ze maar niet te dicht bij elkaar staan.

Je hoeft niet te roepen van: ‘Drie, twee, één... start!’
Je laat ze gewoon vertrekken als ze daar zin in hebben.

En zo liep de hele groep – Alice en alle anderen – rond en rond en rond. Tot ze weer droog waren. De Dodo zei dat *iedereen* gewonnen had en dat *iedereen* een prijs verdiende! Natuurlijk was het Alice die de prijzen moest uitdelen. Maar ze had alleen wat toevallige snoepjes in haar jaszak zitten: er was er precies voor ieder één, behalve voor Alice zelf.

Dus wat denk je dat ze toen deden?

In de jaszak van Alice zat nog een vingerhoed en de Dodo riep: ‘Geef maar hier!’ Hij pakte de vingerhoed, gaf hem terug aan Alice en zei: ‘Neem deze mooie vingerhoed als cadeau van ons aan! Alsjeblieft!’ En alle anderen klaptenthusiast in de handen.

Was *dat* geen vreemde prijs?

Zou jij willen dat ze je speelgoedkast opentrokken, er je lievelingsspeeltje uit pakten en zeiden: ‘Hier, een mooi cadeautje voor jou!’

Kreeg jij niet liever iets wat je nog *niet* had?

